

Για άλλο ανυπόγραφο, άγνωστο και μη αρχειοθετημένο με άλλο τρόπο υλικό, [πατήστε εδώ](#).

Αυτοδιάθεση ή Ανεξαρτησία (Λάζαρος Χριστοφίδης) (Μπροσούρα)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτή η μπροσούρα εκδόθηκε τον Μάρτη του 1964 από τον Λάζαρο Χριστοφίδη, με εισαγωγικό σημείωμα από τον Πλουτή Σέρβα. Το παρόν αρχείο δημιουργήθηκε για σκοπούς αρχειοθέτησης μέχρι τον εντοπισμό της αυθεντικής μπροσούρας.

Περιεχόμενο

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ (Πλουτής Σέρβας)

Να μια μικρή μπροσούρα που από καιρό έπρεπε να είχε τεθεί μπροστά στον κάθε Κύπριο, που ενδιαφέρεται για το μέλλον της Πατρίδας του. Απαντά στο πιο επιτακτικό ερώτημα: «Ανεξαρτησία ή Αυτοδιάθεση - Ένωση»; Και την απάντηση τη δίνει με μια απλή καθαρή διαλεκτική σκέψη και τοποθέτηση ο Λάζαρος Χριστοφίδης.

Από πέντε τώρα χρόνια, το σαράκι της καταστροφικής πάλης για μια δήθεν «Ανεξάρτητη Κύπρο» καλλιεργείται κατά τρόπο φοβερά επιπόλαιο και ασυνείδητο από τους ταγούς της σύγχρονης Πολιτικής Κυπριακής ηγεσίας, με εμπνευστές τις πιο αντιδραστικές εξωτερικές (Αγγλο-Αμερικανικές) και εσωτερικές (φεουδαρχικές) δυνάμεις.

Ελάχιστοι - μια δράκα - είναι κείνοι που από την αρχή αντιλήφθηκαν τη μεγάλη πλεκτάνη. Ξεσηκώθηκαν αυτοί. Πάλεψαν και παλεύουν ενάντια στο Εθνικό και Λαϊκό, το Πανελλήνιο έγκλημα. Έντιμα και αποφασιστικά παρέμειναν στο σωστό δρόμο. Θαρραλέα αντιμετώπισαν τη μανιασμένη αντίδραση - τις απόπειρες δολοφονίας και τους τραμπουκισμούς, τη χλεύη και τους προπηλακισμούς. Σ' όλα, ρωμαλέα, αντιστάθηκαν. Έχουν ήδη ξεκαθαρίσει ένα μέρος του δρόμου. Σ' αυτούς μόνη πληρωμή - η μεγάλη τιμή στην εκτέλεση ενός ύψιστου πατριωτικού καθήκοντος.

Σήμερα τα πράγματα σε σημαντικό βαθμό άλλαξαν. Το σαράκι υποχωρεί. Οι δρόμοι των πόλεών μας χαρμόсуна και πάλι δονούνται από τις ιαχές της νεολαίας μας. Αυτοδιάθεση - Ένωση. Με το ίδιο σύνθημα είδαμε κίολας τις πρώτες εργατικές επιβλητικές πικετοφορίες. Η Ελλάδα σύσσωμη διεγείρεται με τον ίδιο παλμό. Όμως ανάμεσα σε πολλούς το σαράκι βαθιά είχε εισχωρήσει. Έφτασε ίσαμε το σημείο που την Ένωση που γι' αυτή ογδόντα τώρα χρόνια παλεύουμε, να τη θεωρούν σαν μια χίμαιρα και μια κατάρρα. Ανάθεμα σ' αυτούς που καλλιέργησαν μια τέτοια θεωρία.

Στους απλούς ανθρώπους που ένιωσαν αυτό το ανθενωτικό σαράκι, προσφέρεται αυτή η μπροσούρα. Φιλοδοξία της να απαντήσει στα βασικά ερωτήματα που τους δέρνουν. Πιστεύουμε να τα κατάφερε. Γι' αυτό κι η προσφορά της είναι μεγάλη. Γι' αυτό και κάνουμε έκκληση σ' όλους: Με προσοχή να τη διαβάσουν. Και να τη συζητήσουν. Είναι καθήκον επιτακτικό να απαλλαγούν από το σαράκι της Ανεξαρτησίας όλοι οι Έλληνες, και ν' ατενίσουν προς τη λύση: την Αυτοδιάθεση - Ένωση.

Μάρτης, 1964

ΠΛΟΥΤΗΣ ΣΕΡΒΑΣ

Αυτοδιάθεση ή Ανεξαρτησία (Λάζαρος Χριστοφίδης)

Αυτές τις μέρες ο λαός της Κύπρου βρίσκεται μπροστά σ' ένα δίσπρατο. Ανεξάρτητο και ενιαίο κράτος, ο ένας δρόμος. Αυτοδιάθεση ο άλλος.

Τον πρώτο δρόμο - το ανεξάρτητο Κυπριακό κράτος - το θέλει, και ζητά να το επιβάλει, ο Μακάριος με τους υποστηρικτές του.

Το δεύτερο δρόμο - την αυτοδιάθεση - τη θέλουν όλες οι πατριωτικές δυνάμεις της Κύπρου, με επί κεφαλής τη Δημοκρατική Ένωση.

Ο Κυπριακός λαός, σ' αυτή την κρίσιμη ώρα, καλά πρέπει να ζυγίσει τα πράγματα και να ρίξει το βάρος του, σήμερα και όχι αύριο, για να μπει το Κυπριακό στο σωστό δρόμο.

Κάθε αμέλεια, κάθε επιπόλαιο αντίκρισμα του προβλήματος, θα 'χει σκληρές συνέπειες για τη ζωή της σημερινής και των μελλούμενων γενεών αυτού του τόπου.

ΟΧΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

«Ανεξαρτησία στους λαούς». Αυτό είναι το προοδευτικότερο σύνθημα της ανθρωπότητας, στα μεταπολεμικά χρόνια.

Με το λάβαρο της ανεξαρτησίας υψωμένο, αγωνίστηκαν μια σειρά Ασιατικοί και Αφρικανικοί λαοί, και πέτυχαν να σπάσουν τις αποικιακές αλυσίδες. Κατάφεραν να στήσουν τα πραγματικά ανεξάρτητα κράτη τους, και όχι μόνο διαφεντεύουν τις τύχες τους, μα και αποτελούν μια ισχυρή δύναμη στη Διεθνή πάλη, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τόσο για την ελευθερία των μικρών λαών, όσο και για την παγίωση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Βέβαια γι' αυτούς τους λαούς, το σύνθημα της ανεξαρτησίας είναι ταυτόσημο με την αυτοδιάθεση. Όταν ο Αλγερινός λαός πολέμούσε για ανεξαρτησία ήξερε πως η νίκη του, θα τον έκανε ελεύθερο και κύριο της χώρας του που θα την κυβερνούσε ο ίδιος, όπως ήθελε. Είναι, λοιπόν, τούτο συνώνυμο με την αυτοδιάθεση, γιατί αυτοί οι λαοί αποτελούν ενιαία εθνική οντότητα.

Αυτό ακριβώς, πρέπει να προσεχτεί από τον καθένα. Ενώ για κάθε χώρα που αποτελεί εθνική οντότητα, η ανεξαρτησία είναι συνώνυμη με την αυτοδιάθεση, για λαούς που είναι μέρος ενός εθνικού συνόλου, όπως εμείς, η ανεξαρτησία, είναι απόσπαση και απομάκρυνση από τον εθνικό κορμό και καταπνίγει το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, πάνω στο οποίο ο λαός θα πρέπει να εκφραστεί πριν από κάθε άλλο ζήτημα.

Να μην ξεχνάμε τα διδάγματα της Ιστορίας, που λένε πως κανένας λαός έξω και μακριά από το εθνικό του σύνολο, που σημαίνει μακριά από τον πολιτισμό του, δεν μπορεί ν' αναπτυχθεί και να προκόψει.

Τι θάλεγαν οι Άγγλοι, αν κάποιες εσωτερικές και εξωτερικές δυνάμεις ζητούσαν να κάμουν ανεξάρτητο κράτος τη Σκωτία;

Τι θάλεγαν οι Ιταλοί, αν κάποιες εσωτερικές και εξωτερικές ζητούσαν να κάμουν ανεξάρτητο κράτος τη Σικελία;

Τι θάλεγαν οι Γάλλοι, αν κάποιες εσωτερικές και εξωτερικές δυνάμεις, ζητούσαν να κάμουν ανεξάρτητο κράτος την Κορσική;

Τι θάλεγαν τέλος οι Έλληνες, αν στις αρχές αυτού του αιώνα οι εσωτερικές και οι εξωτερικές δυνάμεις, επέμειναν να κρατήσουν την Κρήτη σαν ανεξάρτητο κράτος; Μια τέτοια αξίωση ασφαλώς θα αντιμετωπιζόταν με βιαιότητα από τους λαούς και τις κυβερνήσεις αυτών των χωρών, κι από κάθε τίμιο όπου γης άνθρωπο.

Η Κύπρος δεν είναι ούτε μπορεί να αποτελέσει ολοκληρωμένη εθνική οντότητα. Η Κύπρος ιστορικά, εθνολογικά, πολιτιστικά, ανήκει στο Ελληνικό Έθνος και ο λαός της είναι άρρηκτα δεμένος με τον Ελληνικό λαό, με αυτούς τους ακατάλυτους δεσμούς.

Κάθε προσπάθεια, από οποιονδήποτε, ξένο ή ντόπιο, να παρουσιάσει το λαό μας, σαν ξεκομμένο και ξένο από το Ελληνικό Έθνος, μόνο γελοία και κακόβουλη μπορεί να χαρακτηριστεί.

Ο Κυπριακός λαός είναι δεμένος ηθικά, πνευματικά και πολιτιστικά, με τον Ελληνικό λαό, από τα βάθη της Ιστορίας του. Και αν ανάπτυξε πνευματική κίνηση, μόνο σε στενή σύνδεση με τον Ελληνικό πολιτισμό και οργανική σύνδεση με το Ελληνικό κράτος, την έχει αναπτύξει. Τα σχολεία μας ήταν συνδεδεμένα με το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας και κάτω ακόμα από την πιο φριχτή αποικιακή σκλαβιά, γι' αυτό και στάθηκαν στο ύψος τους.

Ό,τι βίαια μας χώρισε από την Ελλάδα στην ιστορία της ζωής μας, ήταν η διοίκηση, η ξένη εξουσία.

Είμαστε πάντα σκλάβοι στους ισχυρούς της γης, κι αυτό γιατί είμαστε σε κείνο το σημείο της υδρογείου, που συναντούνται η Ευρώπη, η Ασία και η Αφρική.

Αυτή η γεωγραφική μας θέση, μας κάνει ιδιαίτερα χρήσιμους σε κείνους που θέλουν και μπορούν να δεσπόζουν σ' αυτές τις ηπείρους, και γιατί ακόμα είμαστε μικρός λαός, σαν έθνος, και μάλιστα απομακρυσμένοι από το εθνικό σύνολο σαν νήσος. Κάτω από αυτή την πραγματικότητα, ανεξαρτησία για την Κύπρο σημαίνει απόσπαση από τον εθνικό κορμό και μια τέτοια απόσπαση μόνο τους ιμπεριαλιστές μπορεί να εξυπηρετήσει.

Δεν είναι δύσκολο ν' αντιληφθούμε, ότι μόνο όταν οι ιμπεριαλιστές κατορθώνουν να διαιρούν και να απομονώνουν τους λαούς, μπορούν να τους κρατούν με διάφορους τρόπους και αιτιολογίες δούλους.

Για την Κύπρο, αυτή η επιδίωξη των ιμπεριαλιστών έχει το χαρακτήρα ανάγκης, γιατί αποτελεί τη μοναδική έπαλξη ενάντια στο Αραβικό κίνημα ελευθερίας, για την προστασία των μεγάλων κερδών τους, από τα πετρέλαια.

Ο Κυπριακός λαός, ολόκληρους αιώνες αγωνίζεται για την υπεράσπιση του πολιτισμού του, για τη λευτεριά του. Και με το όραμα της ένωσης με την Ελλάδα, έδωσε σ' αυτό τον αγώνα θυσίες σ' αίμα και δάκρυα ποταμούς.

Σήμερα που ωρίμασαν πια όλες οι προϋποθέσεις για τη δικαίωση αυτών των θυσιών, βρέθηκαν άνθρωποι, δυστυχώς από τα σπλάχνα του, με ταπεινά κίνητρα, και στενά οικονομικά συμφέροντα, που παλαίουν, για να κρατήσουν αποσπασμένο το λαό μας από το εθνικό σύνολο εξυπηρετώντας έτσι συνειδητά ή ασυνειδητά τον ιμπεριαλισμό. Όχι λοιπόν ανεξαρτησία για την Κύπρο, γιατί σημαίνει μόνο ανανέωση των αλυσίδων της σκλαβιάς και αλλαγή χωροφυλάκων του λαού μας.

Οι υποστηρικτές της «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ», όταν αντιληφθούν ότι βρίσκονται σε αντίθεση με τα αισθήματα του λαού, μπροστά στο αμείλικτο ερώτημα: Γιατί ζητάτε ανεξαρτησία και όχι αυτοδιάθεση, απαντούν:

Μήπως μια «πραγματική και ολοκληρωμένη ανεξαρτησία δε δίνει στο λαό το δικαίωμα να αποφασίσει, ότι ο ίδιος θέλει;

Τι άραγε να εννοούν αυτοί οι άνθρωποι με τον ορισμό «πραγματική και ολοκληρωμένη ανεξαρτησία»; Αν αναζητήσουν στη διεθνή ορολογία, στους διεθνείς κανόνες, και ακόμα στη λογική του απλού ανθρώπου, την ερμηνεία αυτού του ορισμού τότε θα δούμε πως για την Κύπρο «ολοκληρωμένη ανεξαρτησία» σημαίνει:

1. Να καταγγελλεί η Ζυρίχη και οι συνθήκες εγγυήσεως και συμμαχίας, ως ανήθικες, διότι αυτές κατασκευάστηκαν από ξένες δυνάμεις και επιβλήθηκαν στο λαό μας, χωρίς να του δοθεί το δικαίωμα να εκφράσει τη γνώμη του.
2. Να αναγνωρισθεί το δικαίωμα του λαού μας να αποφασίσει για το μέλλον μας του.
3. Το δικαίωμα της πλειοψηφίας δεν επιτρέπει καμιά δέσμευση ή περιορισμό, εφ' όσον οι αποφάσεις της θα είναι πλήρως εναρμονισμένες με το Χάρτη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δηλαδή δεν επιτρέπεται η εισχώρηση όρου που να αποκλείει την Ένωση με την Ελλάδα.
4. Να γίνει σεβαστή, εσωτερικά και εξωτερικά, ή οποιαδήποτε απόφαση του λαού, που θα εκφραστεί με δημοκρατικό τρόπο.
5. Στρατιωτικές βάσεις ή άλλα δικαιώματα ξένων χωρών στο Κυπριακό έδαφος δεν επιτρέπονται εκτός ύστερα από την ελεύθερη θέληση της Κυπριακής Κυβέρνησης.

Αυτοί οι στοιχειώδεις όροι πρέπει ανυπερθέτως να εκπληρωθούν για να έχουμε το δικαίωμα να ονομάσουμε πραγματική και ολοκληρωμένη, την ανεξαρτησία της Κύπρου.

Αν αυτά εννοούν οι συνθηματολογούντες, τότε μας βρίσκουν σημαιοφόρους στην πάλη για την επίτευξη μιας τέτοιας ανεξαρτησίας, γιατί αυτό σημαίνει πράγματι και αυτοδιάθεση.

Δυστυχώς όμως, ούτε θέτουν, ούτε καν εννοούν κάτι τέτοιο. Το λεν μόνο για εξαπάτηση του λαού.

Κι αυτό το μαρτυρούν τα αδιάψευστα γεγονότα. Ο Μακάριος ζητά από την πενταμερή, «ενιαίο και ανεξάρτητο» Κυπριακό Κράτος, απαλλαγμένο από εξωτερικές επεμβάσεις. Δηλαδή, ενιαίο κράτος, εννοεί να λείψουν όλες οι διαμελιστικές τάσεις και τα δικαιώματα των Τούρκων και αυτοί ως ίσοι πολίτες να ζήσουν σ' ένα κράτος, που θα σέβεται τα δικαιώματα των μειονοτήτων. Αυτό φάνηκε και πριν από τα γεγονότα, με τα γνωστά δεκατρία σημεία για την τροποποίηση του Συντάγματος.

Ανεξάρτητο Κυπριακό κράτος ο Μακάριος εννοεί, ότι, ο Κυπριακός λαός και ο λαός της Ελλάδας, θα εγκαταλείψουν κάθε εθνική διεκδίκηση, θα αποκηρύξουν την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, για να παραιτηθεί, δήθεν η Τουρκία από την αξίωση για διαμελισμό.

Ο Μακάριος δε θίγει, καμιά άλλη πτυχή ανεξαρτησίας. Για παράδειγμα, δε θίγει την κατάργηση των Αγγλικών βάσεων ή τουλάχιστο την τοποθέτηση αυτού του δικαιώματος των Άγγλων, πάνω στη βάση της ελεύθερης θέλησης του Κυπριακού κράτους, πράγμα που θα μας επέτρεπε να θέσουμε τέρμα σ' αυτό το δικαίωμα των ξένων όταν η Κύπρος θα θεωρούσε περιττή την ύπαρξη των βάσεων.

Δε θίγει, ακόμα, την κατάργηση των Αμερικανικών δικαιωμάτων, που παρεχώρησε η αποικιοκρατική Κυβέρνηση, με τους ραδιοσταθμούς και τις μυστικές υπηρεσίες, που ελεύθερα δρουν ενάντια στο λαό μας και ενάντια στους αραβικούς λαούς.

Φανερό, λοιπόν, ότι, όταν ο Μακάριος ζητά Ανεξάρτητο Κυπριακό κράτος, απαλλαγμένο από εξωτερικές επεμβάσεις, έχει σκοπό ν αποκλείσει μόνο την Ελλάδα και την Τουρκία, από του να αναμειγνύονται στα εξωτερικά της Κύπρου.

Ήδη, από τις πρώτες μέρες των τελευταίων γεγονότων, ανοιχτά πρόβαλε την ιδέα της κατάργησης της συνθήκης εγγυήσεως, όσον αφορά την Τουρκία και την Ελλάδα και δέχτηκε να μείνει σαν εγγυητής της Τουρκικής μειονότητας μόνο η Αγγλία ως μέλος της Κοινοπολιτείας.

Αυτός ακριβώς ο προσανατολισμός του Μακαρίου είναι κείνος που τον έκαμε να φοβηθεί το λαϊκό ξεσηκωμό ενάντια στη Ζυρίχη και τον οδήγησε στην πενταμερή για να αποφύγει την αυτοδιάθεση και να εκλιπαρήσει την «Ανεξαρτησία» από κείνους που μας τη στερούν.

Και ενώ πήγαινε στην πενταμερή με καθαρή δήλωση ότι θα την εγκαταλείψει από την πρώτη στιγμή, αν οι Τούρκοι θέσουν ζήτημα διαμελισμού ή ομοσπονδοποιήσεως, ταλαιπωρούσε πέντε βδομάδες το λαό με τις δολοπλοκίες των ιμπεριαλιστών, αποφεύγοντας την αδέσμευτη προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας παρά την ομόφωνη απαίτηση του λαού. Και τούτο για να κατορθώσει πρώτα να συγκροτήσει μέτωπο ανεξαρτησίας στο εσωτερικό, να προπαρασκευάσει πάνω σ' αυτή τη γραμμή το εξωτερικό, έτσι που αν κάτω από την πίεση του λαού και των γεγονότων αναγκαστεί να παρουσιαστεί στον ΟΗΕ να προβάλλει με αίτημα ανεξαρτησίας και όχι αυτοδιάθεσης. Η γνωστή δήλωση του αρχηγού της Ελληνοκυπριακής αντιπροσωπείας κ. Γλαύκου Κληρίδη μόλις πάτησε στο Λονδίνο για την πενταμερή, επιβεβαιώνει με σαφήνεια αυτές τις διαπιστώσεις.

Οι άλλες προσπάθειες του Μακαρίου συγκεντρώνονται στο να πετύχει ένα ενιαίο κράτος. Πέραν τούτου και πίσω από το καλόηχο όνομα της Ανεξαρτησίας θέλει να κρύψει την ανθελληνική, ανθενωτική του γραμμή.

Μάλιστα τη στιγμή που ο λαός ξεσηκώνεται ενάντια στις δολοπλοκίες και την πενταμερή του Λονδίνου και αυθόρμητα κατεβαίνει στους δρόμους για άμεση προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας, για Αυτοδιάθεση, αντί όλοι αυτοί να τεθούν επικεφαλής και να καθοδηγήσουν τη λαϊκή πάλη, σε στενή συμμαχία οργανώνουν την άμυνα του Μακαρίου, torpilίζοντας κάθε κινητοποίηση του λαού.

Θα είναι φοβερό να τους δει κανείς να προχωρήσουν και να παρουσιαστούν μπροστά στο λαό με Κυπριακό κράτος, που να το βαρύνει μια εθνική ταπείνωση που θα αποκλείει την Ένωση με την Ελλάδα και θα θέτει τους ιμπεριαλιστές στο σβέρκο του λαού μας. Και χωρίς ντροπή θα φωνάξουν όλοι τότε μαζί για να νέο «NENIKHKAMEN», με Κύπρο ολοκληρωτικά ανεξάρτητη!

Θλιβόμαστε για το κατάντημά τους. Και ευχόμαστε με όλη μας την καρδιά, να βρουν επιτέλους το δρόμο τους. Να πάψουν να 'ναι θλιβεροί συμπαραστάτες του ιμπεριαλισμού.

Κάτω όμως από το σφυροκόπημα της λογικής που στηρίζεται στην αναμφισβήτητη πραγματικότητα, οι υποστηρικτές της ολοκληρωμένης ανεξαρτησίας υποχωρούν και αρχίζουν να μιλούν για τακτική του αγώνα και κλιμακωτή επιτυχία του σκοπού. Δηλαδή, οι «σοφοί ηγέτες» που ξέρουν να καθοδηγούν» και κατέχουν όλα τα μυστικά της στρατηγικής και της διπλωματίας, με ύφος αυθεντίας δηλώνουν:

Ο αγώνας θα χωριστεί σε δύο στάδια. Σήμερα, ν' αποκλεισθεί η Τουρκία. – Βέβαια θα αποκλεισθεί και η Ένωση με την Ελλάδα ως αντάλλαγμα. – Να μείνουμε έτσι απερίσπαστοι από σοβινιστικές τάσεις και ύστερα θα ολοκληρώσουμε την ανεξαρτησία μας, στρέφοντας τα βέλη μας ενάντια στις άλλες επεμβάσεις. Δηλαδή, στόχος πρώτος: Ν' απομακρυνθούμε από την Ελλάδα, εφ' όσον με την Τουρκία δε μας συνδέει τίποτε. Να ξεχάσουμε, ότι δεν αποτελούμε, ούτε μπορούμε να γίνουμε ξεχωριστό έθνος. Να ξεχάσουμε την ιστορική αλήθεια ότι δεν μπορούμε ν' αναπτύξουμε πολιτισμό μακριά από

το εθνικό μας σύνολο. Να ξεχάσουμε ότι η ελευθερία είναι συνώνυμη με την εθνική υπόσταση κάθε λαού.

Ακόμα, να ξεχάσουμε τις θυσίες του λαού μας, τους σεμνούς αγωνιστές και τα παλληκάρια μας; Τον Καραολή και το Δημητρίου, το Δράκο και το Λένα, τον Παλληκαρίδη και το Μούσκο, το Μάτση και τον Αυξεντίου.

Τέλος, να ξεχάσουμε και τους τελευταίους νεκρούς μας, που το αίμα τους αχνίζει ακόμα. Όλους αυτούς, που πέσανε για τη λευτεριά της Κύπρου με τ' όραμα της Ένωσης.

Να τα ξεχάσουμε όλα!!! Να τα πούμε ακόμα σοβινιστικές εκδηλώσεις, που ανήκουν σ' ένα ξεπερασμένο παρελθόν και να αναφωνήσουμε: Εμπρός για να ανοικοδομήσουμε το Κυπριακό κράτος.

Μάλιστα να φουσκώσουμε!!! Να φουσκώσουμε έτσι, που το ανάστημά μας να ξεπεράσει τα όρια της Κύπρου και να χρησιμέψουμε σαν γέφυρα, χρυσή μάλιστα, μεταξύ Ανατολής και Δύσης.

Παρασυρθήκαμε ε;! Πώς να μη παρασυρθεί κανείς από μια τόσο μεγαλειώδη έμπνευση; Τι μεγαλείο σύλληψης και τι ειρωνεία! Πόσα κούφια κεφάλια χρειάζονται για την επιτυχία της ;

Αλλά ας παραδεχτούμε πώς είμαστε ξεπερασμένοι σοβινιστές. Ας τα ξεχάσουμε όλα, όλα **εκτός από το ότι είμαστε λογικά όντα** και ας ψηλαφίσουμε με τη λογική αυτό το μεγαλεπήβολο σχέδιο.

*

Ας ανακεφαλαιώσουμε τον οραματισμό των υποστηριχτών της ανεξαρτησίας. Με την κατάργηση της συνθήκης εγγυήσεως, λένε αυτοί, θα αποτινάξουμε κάθε επέμβαση της Τουρκίας και της Ελλάδας και θα περιορίσουμε τους Άγγλους στις βάσεις τους. Ελεύθεροι πια, θα οργανώσουμε το κράτος μας, με βάση τις δημοκρατικές αρχές του ΟΗΕ, μέσα στο οποίο οι Τούρκοι θα βρουν πλήρη σεβασμό των μειονοτικών τους δικαιωμάτων.

Μια τέτοια ανεξάρτητη και δημοκρατική ζωή, συνεχίζουν, θα μας δώσει τη δυνατότητα να εξομαλύνουμε κάθε διαφορά με τους Τούρκους συμπατριώτες μας και όλοι μαζί να οδηγήσουμε το κράτος και το λαό μας σ' ένα ευτυχισμένο μέλλον.

Ωραίος, αλήθεια, οραματισμός. Η πείρα, όμως διδάσκει πως ό,τι είναι επιθυμητό, δεν είναι και πραγματικό. Αληθινό είναι, ότι υπάρχει έξω από μας και όχι κείνο που υπάρχει μέσα μας. Ακόμα, η ιστορία διδάσκει, πως οραματισμοί που αντιστρατεύονταν την ιστορική αναγκαιότητα, έμειναν οραματισμοί και κάθε προσπάθεια πραγματοποίησής τους, κατέληξε πάντα σε οικτρή αποτυχία. Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να δούμε ποια είναι η ιστορική ανάγκη για τον τόπο μας και πάνω σ' αυτά που υπάρχουν έξω από τη θέλησή μας, ν' απαντήσουμε αν μπορούμε να κάνουμε πράξη το όραμα της ανεξάρτητης Κύπρου.

Το πρώτο ερώτημα είναι: Μπορούμε ν' αποκλείσουμε την Τουρκία και την Ελλάδα από κάθε ανάμιξη στα εσωτερικά μας;

Μπορούμε βέβαια, με την υποστήριξη του ΟΗΕ ν' αναγκάσουμε την Τουρκία και την Ελλάδα να υποστείλουν τις σημαίες τους από το λεγόμενο τριμερές στρατηγείο, να μαζέψουν από τον τόπο μας τους φαντάρους τους, να μπαρκάρουν στα καράβια τους και μεις να τους συνοδέψουμε με τις ευχές μας. Κι όταν τους ευχηθούμε στο καλό και τους δούμε να σαλπάρουν, θα μπορέσουμε να στραφούμε στα σπίτια μας, βέβαιοι πως απαλλαχτήκαμε από τις επεμβάσεις τους;

Αν αυτοί που διώχναμε ήταν Ιάπωνες, Ιταλοί ή Σπανιόλοι, τότε μάλιστα, θα 'ταν πια μια ανάμνηση. Είναι όμως Έλληνες και Τούρκοι και μεις δεν είμαστε τίποτε ξένοι απ' αυτούς. Είμαστε τόσο Έλληνες όσο και κείνοι της Ελλάδας, και οι Τούρκοι είναι τόσο Τούρκοι, όσο και κείνοι της Τουρκίας, και οι δεσμοί μας δεν είναι απλώς συναισθηματικοί.

Αύριο, όταν καλέσουμε την Ελλάδα ν' αποσύρει τα στρατεύματα της από την Κύπρο, δε θα την καλέσουμε βέβαια ν' αποσύρει και τους δασκάλους της που διδάσκουν στα σχολεία μας. Δε θα της επιστρέψουμε τα βιβλία που μας στέλνει για να μορφώσουμε τα παιδιά μας. Δε θα της επιστρέψουμε τα τραγούδια της και τη μουσική της. Δε θα απαγορεύσουμε την κυκλοφορία των εφημερίδων και των περιοδικών της. Δε θα κλείσουμε την πόρτα στο θέατρο και στον κινηματογράφο της. Δε θα κρατήσουμε τα παιδιά μας μακριά από τα Πανεπιστήμιά της.

Όχι μόνο δε θα ξεκόψουμε από όλα αυτά, μα θα τα αποζητήσουμε πιο πολύ και θα τα θέλουμε πιο απλόχερα, γιατί ενώ αποτελούν για μας βίωμα, θα τα ζητά πιο επιτακτικά η ανάγκη της ανάπτυξής μας.

Ποιος θα τολμήσει ν' αποτρέψει αυτό το λαό να υψώσει την Ελληνική σημαία και να ψάλλει το «Σε γνωρίζω από την κόψη»;

Ποιος θα τολμήσει να εμποδίσει αυτό το λαό να υμνεί το εικοσιένα και να τραγουδά την 28η Οκτωβρίου;

Ποιος θα εμποδίσει τους δασκάλους μας να μεταδώσουν τον Ελληνικό πολιτισμό και την Ελληνική παράδοση στα παιδιά μας;

Αν υπάρχουν άνθρωποι σ' αυτόν τον τόπο, που οραματίστηκαν ότι μπορούν με μια τελεία να σταματήσουν την πορεία της εθνικής συνείδησης και σβήνοντάς την από τη λαϊκή ψυχή, σαν από μαυροπίνακα, να στήσουν στη θέση της νέα συνείδηση Κυπριακή, απατούνται.

Γρήγορα θα αντιληφθούν ότι ο οραματισμός τους ήταν έξω από την πραγματικότητα και ενάντια στην ιστορική αναγκαιότητα αυτού του τόπου. Και η προσπάθειά τους θα μείνει στην ιστορία σαν μια τυχοδιωκτική επιχείρηση.

Τίποτε λοιπόν δεν μπορεί ν' αλλάξει ή να αντικαταστήσει την εθνική συνείδηση αυτού του λαού, που θα ζει και θα αναπτύσσεται πάντα δεμένος με τον ελληνικό πολιτισμό.

Πώς μπορεί να σταθεί Κυπριακό κράτος χωρίς Κυπριακή συνείδηση;

Ασφαλώς ένα τέτοιο κράτος με αυτή τούτη την ύπαρξή του, θα αντιμάχεται την εθνική συνείδησή αυτού του λαού και θα παραδέρνει ανάμεσα στην αντίθεση των δύο εθνικών συνειδήσεων, που θα το αποτελούν.

Μήπως, δεν έφερε στην επιφάνεια αυτές τις αντιφάσεις η λιγόχρονη ζωή της λεγόμενης Κυπριακής δημοκρατίας; Δεν είναι αυτή η αντίφαση που οδήγησε το Μακάριο από τη μια να φωνάζει «Νενικήκαμεν», να μιλά για Κύπρο «ελευθέρα και ευδαιμονούσα», να κάμνει δηλώσεις στον ξένο τύπο για την ανάγκη δημιουργίας Κυπριακής συνείδησης, να μιλά για το ανέφικτο και το ασύμφορο της Ένωσης και από την άλλη, να αναγκάζεται, να εμφανίζεται μπροστά στους ανδριάντες των ηρώων της Κυπριακής επανάστασης, και να μιλά για αμετάθετους εθνικούς σκοπούς και για Παρθενώνες;

Δεν είναι αυτές οι αντιφάσεις που δεν επέτρεψαν στη λεγόμενη Κυπριακή Δημοκρατία μέσα στα 5 χρόνια της ζωής της να χρησιμοποιεί δική της γλώσσα και εξακολουθεί να χρησιμοποιεί τη γλώσσα των Άγγλων αποικιστών; Δεν κατόρθωσε να κάμει τον Εθνικό της ύμνο; Δεν κατόρθωσε να υψώσει τη

σημαία της παρά μόνο στα Κυβερνητικά κτίρια και στο Προεδρικό αυτοκίνητο, ενώ η γαλανόλευκη και η ερυθρά ημισέληνος κυματίζουν εκεί όπου υπάρχουν Έλληνες και Τούρκοι.

Δεν είναι κάτω από το βάρος αυτών των αντιφάσεων, που κατέρρευσε η Ζυρίχη;

*

Είμαστε όμως υποχρεωμένοι μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα να δούμε με ρεαλισμό τον Τούρκικο παράγοντα στην Κύπρο.

Μάλιστα, υπάρχει τούρκικος παράγοντας. Το ένα πέμπτο του πληθυσμού της. Εθνολογικά ανήκει στο Τουρκικό Έθνος και όπως οι Έλληνες, έτσι και οι Τούρκοι, είναι άρρηκτα δεμένοι με τον εθνικό τους πολιτισμό. Είναι όμως μειονότητα και οφείλουν να σέβονται το κράτος, που εκτός από την ισοπολιτεία, τους εξασφαλίζει και το δικαίωμα να διατηρούν και ν' αναπτύσσουν τον πολιτισμό τους.

Το ζήτημα όμως που εγείρεται από τους Τούρκους δεν είναι απλώς ζήτημα ισοπολιτείας και εθνικού πολιτισμού, αλλά ζήτημα συμμετοχής τους στη διακυβέρνηση της Κύπρου, ως κοινότητα και όχι ως πολίτες. Αυτό το στηρίζουν στην αριθμητική αναλογία, που έχουν στο υποτιθέμενο Κυπριακό κράτος, που θεωρείται υπολογίσιμη, όταν λάβει κανένας υπόψη του την ενθάρρυνση από τους ιμπεριαλιστές και τα όργανά τους, τους σοβινιστές που κυβερνούν το Τουρκικό έθνος σήμερα.

Είναι φανερό, πως σ' ένα ανεξάρτητο Κυπριακό κράτος, η Τουρκική μειονότητα, με τον αριθμό της θα αποτελεί παράγοντα και μάλιστα τέτοιο, που δε θα εξελίσσεται αρμονικά με το ελληνικό στοιχείο, γιατί θα έχει άλλες πηγές πολιτισμού πολύ διαφορετικές και πιθανότατα αντιδραστικές, ίσως για πολλά ακόμα χρόνια.

Αν όμως το Κυπριακό αντικριστεί από τη σωστή άποψή του, τότε Τούρκικος παράγοντας δε θα υπάρχει. Δηλαδή αν η Κύπρος αφεθεί ελεύθερη και ενωθεί με την Ελλάδα, τότε ασφαλώς οι Τούρκοι θα πάψουν να αποτελούν παράγοντα, γιατί θα 'ναι ένα ασήμαντο μέρος μέσα στο Ελληνικό κράτος. Τότε, χωρίς να χάσουν την εθνική τους συνείδηση, θα πλάσουν συνείδηση μειονότητας, μέσα στην οποία η ιδέα της συμμετοχής της στη διακυβέρνηση, θα 'ναι γελοία, ενώ θα έχει πλήρη ισοπολιτεία και αναγνώριση εθνικού πολιτισμού.

Οι Τουρκοκύπριοι δεν έχουν λόγους να φοβούνται την Ένωση με την Ελλάδα, γιατί έχουν ζωντανό παράδειγμα τους Τούρκους της Ανατολικής Θράκης, που ζουν αρμονικότερα μέσα στο Ελληνικό κράτος.

Από όλα αυτά ένα συμπέρασμα βγαίνει. Είναι αδύνατο ν' αποκλείσουμε την Ελλάδα από την Κύπρο, γιατί ο Κυπριακός λαός ανήκει στην Ελλάδα.

Το Κυπριακό κράτος αποτελεί παραφωνία και άρνηση, αποσπά την Κύπρο από το Ελληνικό Έθνος και δίνει αμέσως το δικαίωμα στην Τουρκία να επεμβαίνει, γιατί αυτό είναι αναπόφευκτο να ζει υπό διπλή εθνική συνείδηση, με τα 4/5 Έλληνες και το 1/5 της Τουρκικό.

Γ' αυτό οι Τούρκοι, σαν πiónια των ιμπεριαλιστών, προβάλλοντας την αξίωση του διαμελισμού, θέλουν να αποκλείσουν την Ένωση, για να μπορούν να επεμβαίνουν στα εσωτερικά ενός δήθεν ανεξάρτητου Κυπριακού κράτους.

Το δεύτερο ερώτημα, που πρέπει ν' απαντηθεί, είναι:

Μπορούμε ν' αποκλείσουμε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στα εσωτερικά του ανεξάρτητου Κυπριακού

κράτους;

Για ν' απαντήσουμε σωστά, πρέπει να 'χουμε υπόψη μας, τη θέση και τη χρησιμότητα της Κύπρου στον κύκλο των συμφερόντων των ιμπεριαλιστών.

Είπαμε και στην αρχή ότι η γεωγραφική θέση της Κύπρου είχε και έχει εξαιρετική σημασία, για τους ισχυρούς της γης, γιατί βρίσκεται στο σταυροδρόμι της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής.

Αυτός ο παράγοντας, σ' αυτό το στάδιο της εξέλιξης, ισχυροποιείται, από το γεγονός, ότι η περιοχή της Μέσης Ανατολής, αποτελεί την καλύτερη πηγή πετρελαίων, για το Δυτικό Κόσμο, και αποφέρει στους ιμπεριαλιστές τεράστια κέρδη.

Για την υπεράσπιση αυτών των συμφερόντων, η Κύπρος που δεσπόζει της περιοχής, είναι απαραίτητη στους ιμπεριαλιστές.

Η ιδέα ότι, με τα νέα όπλα μακράς ακτίνας δράσης, η Κύπρος χάνει τη σημασία της, σαν στρατιωτική βάση, δε στέκει γιατί προκειμένου, για προστασία πετρελαίων, ο πόλεμος δεν είναι δυνατό να διεξαχθεί με πυρηνικά μέσα. Για να τέτοιο πόλεμο, πρέπει, όσο το δυνατό να βρίσκονται κοντά στο στόχο και οι βάσεις.

Υποστηρίζεται ότι ο Αραβικοί λαοί, σύντομα, θα διώξουν τους ιμπεριαλιστές, οπότε η Κύπρος θα τους είναι άχρηστη. Αυτό μόνο σαν αφέλεια μπορεί να χαρακτηριστεί, γιατί, τότε ακριβώς, θα τους είναι πιο χρήσιμη, για να μπορούν να οργανώνουν πραξικοπήματα στα Αραβικά κράτη, κάτι που και σήμερα κάμνουν.

Μεγάλη, λοιπόν, η χρησιμότητα της Κύπρου, για τους ιμπεριαλιστές. Γι' αυτό θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να την κρατήσουν.

*

Το να ξεκαθαρίσουμε ποια μέσα και μέθοδοι θα χρησιμοποιήσουν οι Αγγλοαμερικάνοι γι' αυτό το σκοπό, είναι ένα ακόμα στοιχείο που μας χρειάζεται, για να κατανοήσουμε τη σωστή πορεία.

Γι' αυτό όμως δεν είναι απαραίτητη η επιχειρηματολογία. Ας φέρουμε μόνο στη μνήμη μας τις πιο κάτω εικόνες της μεταπολεμικής ζωής:

Οι λαοί σκουπίζανε το αίμα απ' τις πληγές τους, που τους άνοιξε ο φασισμός, κι οι μανάδες αναζητούσαν τον τάφο των παιδιών τους, για ν' αποθέσουμε τα πρώτα λουλούδια της ειρήνης.

Την ίδια ώρα, οι ιμπεριαλιστές σηκώσανε αντικομμουνιστικό θόρυβο. Βάλθηκαν, με όλα τα ανήθικα μέσα, να παρουσιάσουν τη Σοβιετική Ένωση – που στάθηκε ο κυριότερος συντελεστής της αντιφασιστικής νίκης – σαν φοβερό κίνδυνο και με το πρόσχημα της προστασίας, άρχισαν να στραγγαλίζουν τους μικρούς λαούς.

Για την κάθε περίπτωση χρησιμοποίησαν και τον ανάλογο τρόπο:

α. Με στρατιωτική επέμβαση καταλύσανε ουσιαστικά την ελευθερία της Ελλάδας και σε μια σειρά άλλες χώρες. Εγκαθιδρύσανε και στηρίζουν τον Τσιαγκ Κάι Σεκ στην Φορμόζα. Αιματοκύλησαν την Κορέα και άλλες Ασιατικές χώρες. Απέλησαν την Αίγυπτο με την τυχοδιωκτική επιχείρηση του Σουέζ. Απειλούν συνεχώς το Λίβανο και τη Συρία.

β. Με εξαγορά τυχοδιωκτικών στοιχείων και κυβερνήσεων. Σαν αντάλλαγμα της εξαγοράς

χρησιμοποιούν την οικονομική υποδούλωση και το στραγγαλισμό της εθνικής οικονομίας. Εγκαθιδρύουν στρατιωτικές βάσεις, για την αντιμετώπιση δήθεν, της απειλής, από τα ουσιαστικά κράτη. Στην πραγματικότητα όμως, για να πνίξουν κάθε λαϊκό απελευθερωτικό κίνημα. Αποτέλεσμα αυτών των μεθόδων είναι η δημιουργία «ελευθέρων χωρών», σαν την Τουρκία και τη μέχρι χτες Καραμανλικής Ελλάδα, την Ιορδανία, και μια σειρά χώρες της Λατινικής Αμερικής και της Ασίας.

Μια άλλη μέθοδο, που χρησιμοποιούν οι ιμπεριαλιστές ενάντια στους λαούς, που ανέτρεψαν τα ξενόδοουλα καθεστώτα ή τον αποικιακό ζυγό, είναι η χρηματοδότηση και η οργάνωση της αντεπαναστατικής δράσης, από τυχοδιωκτικά στοιχεία και η οργάνωση πραξικοπημάτων.

Τέτοια δείγματα, έχουμε πολλά στο γύρω μας χώρο.

- Η Περσία με την πτώση του Μοσαντέκ.
- Το Ιράκ με την πτώση του Κασέμ.
- Τα αλληπάλληλα πραξικοπήματα στη Συρία.

Αυτή είναι η σκληρή αλήθεια. Χώρες με εκατομμύρια πληθυσμό, οι ιμπεριαλιστές βρήκαν τρόπους να τις στραγγαλίσουν, για να επιβάλουν καθεστώτα της αρεσκείας τους.

Αυτή η αλήθεια πρέπει ν' αποτελέσει μάθημα για το λαό μας. Και το μάθημα αυτό διδάσκει πως οι Άγγλοι αποικιστές σχεδίασαν και επέβαλαν το «Ανεξάρτητο Κυπριακό Κράτος», γιατί αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να εξασφαλίσουν τη σίγουρη παραμονή τους στην Κύπρο.

Εκείνοι που φαντάζονται πως με απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας θα στερήσουμε το δικαίωμα από τους Αγγλοαμερικάνους να επεμβαίνουν στα εσωτερικά μας, πρέπει να διδαχθούν απ' αυτή την αλήθεια, ότι οι ιμπεριαλιστές έχουν τρόπους και μέσα να παρενοχλούν και να επεμβαίνουν εκεί όπου τους υπαγορεύουν τα συμφέροντά τους. Και το καταφέρνουν περίφημα στις μικρές και υποανάπτυκτες χώρες, χρησιμοποιώντας τους εσωτερικούς πράκτορές τους.

Το συμπέρασμα που βγαίνει από την Κυπριακή πραγματικότητα είναι πως, επειδή η Κύπρος αποτελεί μοναδικό σημείο προστασίας των συμφερόντων τους στη Μέση Ανατολή, οι ιμπεριαλιστές θα χρησιμοποιήσουν όλες τις μεθόδους που αναφέραμε, για να την κρατήσουν έστω και με το όνομα της Ανεξαρτησίας.

*

Υπάρχουν δυνάμεις να εμποδίσουν τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στην Κύπρο; Οι υποστηρικτές την ανεξαρτησίας με αρκετή σιγουριά απαντούν «μάλιστα». Και παρουσιάζουν ως επιχείρημα τις αλλαγές στη διεθνή κατάσταση και στο ισοζύγιο των δυνάμεων υπέρ του αντι-ιμπεριαλιστικού μετώπου.

Και μεις λέμε: Ασφαλώς υπάρχουν. Είναι αυτές που αποτρέψανε τη στρατιωτική επέμβαση στην Αίγυπτο, στο Λίβανο, στην Κούβα, και όπου αλλού η ανεξαρτησία και η εδαφική ακεραιότητα των μικρών λαών κινδύνευσε. Είναι αυτές που μέχρι της στιγμής αποτρέψανε την Τουρκο-αμερικανική επέμβαση στην Κύπρο.

Σε τέτοιες όμως περιπτώσεις επρόκειτο για εξωτερική στρατιωτική επέμβαση.

Και κανείς δε θα 'χε το δικαίωμα να κατηγορήσει αυτές τις δυνάμεις για παράλειψη να εκτελέσουν το καθήκον τους στην περίπτωση που δε θα επέμβαιναν να σώσουν μια πραγματικά λαϊκή κυβέρνηση της Κύπρου, από ένα ιμπεριαλιστικό πραξικόπημα, όπως συνέβηκε στην Περσία, στο Ιράκ και στη

Συρία (για να μην αναφέρουμε τόσες άλλες περιπτώσεις).

Ή μήπως έχουμε ξεπαστρέψει ή έχουμε απομονώσει όλα τα φιλοϊμπεριαλιστικά στοιχεία που στην κατάλληλη στιγμή θα εξαγοράσουν και θα εξοπλίσουν οι Αγγλοαμερικάνοι ενάντια στην αντι-ιμπεριαλιστική Κύπρο;

Να δούμε, λοιπόν, το εσωτερικό μας μέτωπο.

Είπαμε και προηγουμένως, ότι ο Τουρκικός παράγοντας, είναι το πρώτο αρνητικό στοιχείο και το πιο εύκολο πιόνι στα χέρια των Αγγλο-αμερικανών.

Εμείς οι Έλληνες έχουμε παρουσιάσει μια θαυμαστή ενότητα στην αντιμετώπιση της τουρκικής ανταρσίας. Αντιμετωπίσαμε και αντιμετωπίζουμε ενωμένοι όλες τις προσπάθειες για διαμελισμό. Όμως απ' εδώ και πέρα, εμάς τους Έλληνες μας χωρίζει μεγάλη απόσταση. Στο εθνικό πρόβλημα είμαστε χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα. Από τη μια εκείνοι που παρεκκλίνουν από την εθνική πορεία ολόκληρων αιώνων και μάχονται σήμερα για ανεξάρτητο κράτος. Από την άλλη αυτοί που μένουν πιστοί στην εθνική πορεία, για ένωση.

Ύστερα, στο πολιτικό πρόβλημα από τη μια βρίσκεται το πλατύ δημοκρατικό κίνημα, και από την άλλη ο «εις και μόνος», με την απολυταρχική διακυβέρνηση. Από τη μια το τεράστιο κίνημα της εργατικής τάξης και των αγροτών με σοσιαλιστικό προσανατολισμό και από την άλλη όλα τα φιλοϊμπεριαλιστικά στοιχεία, με επί κεφαλής υπουργούς και τμηματάρχες της Ζυριχικής κυβέρνησης, εκπαιδευμένους από τους Αγγλο-αμερικανούς που οργανώνουν λυσσαλέο αντικομμουνιστικό αγώνα. Στο οικονομικό πρόγραμμα, ενώ ο λαός περίμενε βασικές μεταρρυθμίσεις, ο Μακάριος και η καλογηροκρατία βιάστηκε να διαφυλάξει με συνταγματική διάταξη την τεράστια εκκλησιαστική περιουσία και τα φεουδαρχικά προνόμια του Εφκάφ, καμιά προσπάθεια για παραχώρηση της Κυβερνητικής γης στους καλλιεργητές δεν έχει γίνει.

Στο μεταξύ νέα προνόμια παραχωρούνται στο ξένο κεφάλαιο, με προτεραιότητα τα αμερικάνικα μονοπώλια.

Μόνο ύπουλοι εχθροί του λαού μας μπορούν να ισχυρισθούν ότι με τέτοιο εσωτερικό μέτωπο μπορούμε ν' αποτρέψουμε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Έτσι αν επιτρέψουμε την οριστική εγκαθίδρυση Κυπριακού κράτους, δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι ίδιες δυνάμεις, που κυβερνούν σήμερα, υπό την καθοδήγηση των Αγγλοαμερικάνων και με αντικομμουνιστικό προπέτασμα, θα κτυπήσουν άγρια κάθε προοδευτικό κίνημα.

Εκτός αν όλοι πια αποφασίσουμε να παίζουμε το παιγνίδι του ιμπεριαλισμού ή τουλάχιστον να τον αφήσουμε ανενόχλητο, όπως τον αφήσαμε ως τώρα, οπότε ασφαλώς δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε, μια και θα κερδίσουμε τον οικονομικό στραγγαλισμό μας, το μίσος των γειτόνων μας, το χλευασμό της ειρηνικής ανθρωπότητας, το συνεχή κίνδυνο από ένα ατομικό όλεθρο και την εθνική μας αξιοπρέπεια.

*

Ένα πρόβλημα που πρέπει να θιγεί και που χρειάζεται ειδική ανάλυση, είναι το πρόβλημα κατά πόσον το Κυπριακό κράτος μπορεί να σταθεί σαν εθνική οικονομική οντότητα.

Είναι βέβαια γελοίο σε εποχή που ο αυτοματισμός στην παραγωγή προβάλλει την ανάγκη για τα σοσιαλιστικά κράτη προγραμματισμού πέραν από τα εθνικά σύνορα και για τους καπιταλιστές την επέκταση των τραστών παραγωγής σε διεθνή κλίμακα, εμείς με γελοίο τρόπο να αποζητούμε την

αποκέντρωση και την απομόνωση. Αλλά με ειδική μελέτη, πρέπει ν' ασχοληθούμε μ' αυτό το πρόβλημα.

*

Αλλά οι υποστηρικτές της ανεξαρτησίας, όταν εξαντληθούν κάτω από το βάρος όλων των επιχειρημάτων μας, ρωτούν: «Θέλετε να ενωθούμε με την Ελλάδα για να μας ρίξετε στις αγκάλες του ΝΑΤΟ και στη «δυστυχία» που κατατρώει τον Ελληνικό λαό;»

Το πρώτο, είναι βέβαια, γελοίο. Είναι μήπως Αντινατοϊκές οι Αγγλικές βάσεις και οι Αμερικανικές δραστηριότητες στην Κύπρο;

Εφ' όσον βλέπουν τη «δυστυχία» του Ελληνικού λαού, γιατί αυτοί δεν προβλέπουν τη δυστυχία που μέσα σ' αυτή θα μας ρίξουν οι Αγγλοαμερικάνοι με το ανεξάρτητο κράτος; Και γιατί ακόμα, κλείνουν τα μάτια, στις τελευταίες νίκες του λαού της Ελλάδας;

*

Νομίζουμε τώρα, πως μπορούμε να ανακεφαλαιώσουμε τα συμπεράσματά μας:

1. Η προσπάθεια για εγκαθίδρυση Ανεξάρτητου Κυπριακού Κράτους, είναι αντεθνική, γιατί αποσπά και απομονώνει τον Κυπριακό λαό από τον εθνικό κορμό. Ένα τέτοιο κράτος, από τη φύση του αντιστέκεται στην ιστορική αναγκαιότητα. Και στην προσπάθειά του να δημιουργήσει Κυπριακή συνείδηση θα συγκρούεται συνεχώς με την εθνική συνείδηση του λαού.
2. Η εγκαθίδρυση Κυπριακού κράτους όχι μόνο δεν αμβλύνει τον Τουρκικό παράγοντα, μα τον ισχυροποιεί και τον μονιμοποιεί, σαν αρνητικό στοιχείο και εύκολο πιόνι στα χέρια των Αγγλοαμερικάνων. Αντίθετα, η πραγματική ελευθερία της Κύπρου είναι η ένωση με την Ελλάδα, ενώ πλήρως εξασφαλίζει στους Τούρκους τα μειονοτικά τους δικαιώματα, τους απαλλάσσει από τις περιπέτειες, προς τις οποίες τους σπρώχνουν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και αφήνει ελεύθερο το δρόμο στην Ελλάδα και την Τουρκία για καλές σχέσεις.
3. Ανεξάρτητη Κύπρος, σημαίνει πως ο λαός μας θα παγιδευτεί στις πλεκτάνες των ιμπεριαλιστών και θα χρησιμοποιείται σαν ορμητήριο τους ενάντια στους γειτονικούς λαούς.
4. Εσωτερικά είμαστε και σαν ανεξάρτητο κράτος θα παραμείνουμε ανίκανοι να στήσουμε πραγματικό αντι-ιμπεριαλιστικό μέτωπο ικανό να αποτρέψει τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Και κείνοι που υποστηρίζουν το ανεξάρτητο κράτος είναι υπεύθυνοι για τη διάσπαση, γιατί ζητούν το ξεστράτισμα του αγώνα του λαού μας από τον εθνικά σωστό δρόμο.
5. Κάτω απ' αυτή την πραγματικότητα, αν επιτρέψουμε την εγκαθίδρυση Κυπριακού Κράτους, τα ντόπια φιλοϊμπεριαλιστικά στοιχεία, με την εξώθηση και την υποστήριξη των ιμπεριαλιστών, θα βυθίσουν το λαό μας σε κόλαση, με φλάμπουρο τον αντικομμουνισμό.
6. Η Ένωση με την Ελλάδα δε λύει όλα τα προβλήματα του λαού, μα ανοίγει το δρόμο για την οριστική λύση τους.

Προειδοποιούμε το λαό, πως κι αν ακόμα στις οποιεσδήποτε συμφωνίες στις οποίες θα καταλήξει ο Μακάριος, δεν αποκλειστεί η Ένωση με την Ελλάδα, το γεγονός ότι στην εξουσία βρίσκονται σήμερα οι συνειδητά ανθελωτικοί, θα μηχανευτούν όλα τα μέσα για να παγιώσουν το κράτος τους, έστω και με δημοψήφισμα, με προκαθορισμένο απ' αυτούς αποτέλεσμα.

Ο μοναδικός δρόμος που θα οδηγήσει με σιγουριά το λαό μας στην ιστορικά σωστή του πορεία είναι: Στον Ο.Η.Ε. για ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ - ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι υποστηρικτές της Ανεξαρτησίας, παρουσιάζουν σαν αδιάσειστο επιχείρημα υπέρ της άποψής τους, το ότι:

«Το Κυπριακό κράτος, αποτελεί ήδη μια πραγματικότητα, επιβεβαιωμένη από το λαό, με ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές.

Παραδέχονται, βέβαια, ότι υπάρχουν σ' αυτό ελλείψεις και αρνητικά στοιχεία, αυτό όμως, κατά τη γνώμη τους, δε μας δίνει το δικαίωμα να πάρουμε αρνητική θέση, αλλά μας επιβάλλει το καθήκον της καθοδήγησης του λαού, για εξάλειψη των αρνητικών στοιχείων και διαφύλαξη των θετικών.

Προχωρούν ακόμη στην επιβεβαίωση της ορθότητας της θέσης τους, με το γεγονός, ότι έχουν μαζί τους την πλειοψηφία του λαού, ενώ οι αρνητές, του Κυπριακού κράτους, δεν είναι παρά μια μειοψηφία αποτυχημένων πολιτικών, που μπήκε στην άρνηση, γιατί δεν ικανοποιήθηκαν προσωπικές τους φιλοδοξίες».

Και μεις παραδεχόμαστε πως το «Κυπριακό κράτος» είναι ήδη μια πραγματικότητα. Είναι αλήθεια, πως αυτή την πραγματικότητα, τη δέχτηκε ο λαός μας σε ελεύθερες εκλογές. Είναι αλήθεια ακόμα, πως οι αρνητές του «Κυπριακού κράτους» ξεκίνησαν από μια ελάχιστη μειοψηφία και εξακολουθούν να μειοψηφούν.

Να δεχτούμε όμως αυτές τις αλήθειες, χωρίς να εξετάσουμε την προέλευσή τους και πού μας οδηγούν;

Αυτό δυστυχώς μας καλούν να κάμουμε. Τους καλούμε όμως να δουν πού μια τέτοια θέση οδηγεί.

Η κατοχή σχεδόν ολόκληρης της Ευρώπης, από τα στρατεύματα της φασιστικής Γερμανίας, ήταν ένα γεγονός, μια πραγματικότητα.

Τους ρωτούμε λοιπόν: Μπορούσαν οι λαοί να τη δεχτούν σαν μια αλήθεια, να μη γίνουν αρνητές της, και να επιδιώξουν μόνο τη βελτίωσή της; Ασφαλώς, θα μας απαντήσουν «Όχι». Τότε να μια πραγματικότητα που τους βρίσκει κι αυτούς αρνητές. Θα προσθέσουν όμως, πως: «Τη Γερμανική κατοχή, παρ' όλο που βρέθηκαν αντιλαϊκά στοιχεία, να τη δεχθούν, δεν την δέχτηκε κανένας λαός, με κανένα τρόπο». Αυτό είν' αλήθεια. Μα ας προχωρήσουμε στο συλλογισμό μας. Η φασιστική θεωρία του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού, που σχεδιάστηκε από τα ισχυρά μονοπώλια, έγινε πραγματικότητα στη Γερμανία, με την επικράτηση του Χιτλερικού κόμματος. Ο Γερμανικός λαός, όχι μόνο τη δέχτηκε, μα πάλεψε να την επιβάλει σ' όλο τον κόσμο, προκαλώντας τεράστιες καταστροφές στην ανθρωπότητα. Ήταν βέβαια, μια ασήμαντη μειοψηφία, μα η ιστορία δεν τους χαρακτήρισε σαν αποτυχημένους πολιτικούς, μα σαν φωτισμένους οδηγητές.

Να λοιπόν, που η θέση που παίρνει η πλειοψηφία του λαού, όσο συντριπτική κι αν είναι αυτή, για οποιαδήποτε πραγματικότητα δεν μπορεί ν' αποτελέσει επιβεβαίωση της ορθότητάς της. Αν παρασυρόμαστε από το αντίθετο, τότε θα δεχόμαστε ολάκερο το καπιταλιστικό σύστημα, σαν μια αναλλοίωτη αλήθεια και θα θεωρούσαμε όλα τα προοδευτικά κόμματα που παλεύουν για την ανατροπή του, σαν αρνητές και άθλια μειοψηφικά συγκροτήματα αποτυχημένων.

Εφ' όσον λοιπόν τη θέση μας απέναντι στο «Κυπριακό κράτος» δεν μπορεί να μας την καθορίσει ούτε το γεγονός της ύπαρξής του, τότε ποιο κριτήριο θα μας δώσει σωστό προσανατολισμό;

*

Στην ιστορική πορεία των λαών – με κίνητρο την ανάγκη να κυριαρχήσει ο άνθρωπος στη φύση – συντελείται μια ασταμάτητα εξέλιξη προς τα μπρος. Νέες τελειοποιήσεις, στα μέσα παραγωγής και

συγκοινωνίας, προκαλούν νέους τρόπους παραγωγής, που με τη σειρά τους απαιτούν νέες σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, νέες σκέψεις, νέους τρόπους ζωής, νέες πνευματικές ανάγκες και αξίες.

Αυτή η ανοδική πορεία των λαών φέρνει συνεχώς στο προσκήνιο της κοινωνικής δράσης, νέες δυνάμεις, που θέτουν στο περιθώριο τις προηγούμενες που κάποτε έπαιξαν κι αυτές προοδευτικό ρόλο.

Σ' αυτή την ασταμάτητη πάλη των ανθρώπων, που ζουν σαν ομάδες, κοινότητες, έθνη ή ομάδες εθνών, καθημερινά προβάλλουν προβλήματα που αφορούν τις μεταξύ τους σχέσεις.

Κάθε νόμος ή συμφωνία και κάθε πράξη γύρω απ' αυτά τα προβλήματα, δεν μπορεί να 'χει άλλο κριτήριο, εκτός από το αν και σε ποιο σημείο ελευθερώνει και βοηθά τις δυνάμεις της προόδου ενός λαού, ή ομάδας λαών, ή αποτελεί τροχοπέδη στην ανοδική πορεία του λαού, καταπιέζοντας τις δυνάμεις της εξέλιξης.

Κάθε άλλο κριτήριο είναι σχηματικό και ανίκανο να δώσει σωστή εκτίμηση και πορεία.

Είναι αυτό το κριτήριο, που έκανε ικανούς τους Γερμανούς αντιφασίστες – αν και μειοψηφία – να προβλέψουν με μαθηματική ακρίβεια, την κατάρρευση του φασισμού, γιατί υποδούλωνε όλες τις παραγωγικές δυνάμεις του έθνους στις πολεμικές προετοιμασίες, υποδούλωνε το λαό και τη νεολαία, στο σύνθημα «περισσότερος χώρος στην Γερμανία», που σήμαινε πως τους έκαμνε όργανα στην προσπάθεια για υποδούλωση των ελεύθερων λαών της Ευρώπης και του κόσμου ολάκερου.

Με λίγα λόγια, είχε σκοπό να υποτάξει κάθε εξέλιξη προς όφελος των Γερμανικών μονοπωλίων.

Κάτω απ' αυτό το φακό βάλαμε ήδη το «Κυπριακό κράτος» και δείξαμε πως δεν απελευθερώνει τις δυνάμεις της προόδου, αντίθετα τις δένει χεροπόδαρα και τις υποχρεώνει να παίζουν το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών.

Οφείλουμε όμως, μια απάντηση σ' αυτό το ερώτημα:

Πώς έγινε μπορετό να γεννηθεί το «Κυπριακό κράτος» και μάλιστα με την ανοχή του λαού και πάνω σε ποιες δυνάμεις στηρίχτηκε η ύπαρξή του;

Η Ιστορία, παλιά και νέα, μαρτυρεί πως η επιδίωξη του λαού μας μια ήταν πάντα: Η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Μ' αυτή την επιδίωξη μπήκε στην ένοπλη πάλη και γι' αυτήν ορκίστηκαν οι μαχητές της ΕΟΚΑ.

Εφόσον ο λαός ποτέ δε ζήτησε «Κυπριακό κράτος», σημαίνει πως άλλοι το εμπνεύστηκαν και το επέβαλαν. Όλοι ξέρουμε, πως αυτοί είναι οι Άγγλοι αποικιστές. Βέβαια, δεν μπορούσαν να το επιβάλουν, χωρίς να βρουν εσωτερικές δυνάμεις που θα το δέχονταν.

Ήξεραν πως στην Κύπρο η Εκκλησία διατηρούσε τα φεουδαρχικά της προνόμια, με την τεράστια αγροτική κτημοσύνη και αστική περιουσία. Ακόμη ήξεραν, πως η Εκκλησία της Κύπρου διατηρούσε την πολιτική της δύναμη – κι αυτό ένα φεουδαρχικό κατάλοιπο, που φρόντισαν να το ανανεώσουν μεταπολεμικά – επιβεβαιωμένη μάλιστα με την ανεπιφύλακτη λαϊκή αναγνώριση της εθνικής ηγεσίας του Αρχιεπισκόπου.

Σαν τέτοια δύναμη, δεν μπορούσε ν' αντιπροσωπεύσει τις δυνάμεις της εξέλιξης, μα αντίθετα να τις πολεμά, για να διαφυλάττει τα προνόμια της και την ηγετική της θέση. Ήξεραν, λοιπόν, οι Άγγλοι αποικιστές, πως η καλογηροκρατία, από την ανάγκη να διαφυλάξει τα προνόμιά της, αποτελούσε το

καλύτερο στήριγμα ενός «Ανεξάρτητου κράτους» και σ' αυτήν μπορούσαν να εμπιστευθούν την εξουσία.

Ήξεραν ακόμα, πως η νεαρή αστική τάξη της Κύπρου – κυρίως εμπορομεσιτική – γεννήθηκε κι αναπτύχθηκε μέσα στην Αγγλική κατοχή, και κάθε της δραστηριότητα ήταν άρρηκτα δεμένη με την αγγλική οικονομία. Αυτός ο παράγοντας ενισχύθηκε μεταπολεμικά με τις στρατιωτικές βάσεις στην Κύπρο, που δώσανε σ' αυτή σημαντικά κέρδη. Έτσι, η αστική τάξη – ή ένα σημαντικό μέρος της – αισθανόταν πιο σίγουρη σ' ένα «Κυπριακό κράτος» με δικαίωμα παραμονής στην Κοινοπολιτεία, παρά την Ένωση με την Ελλάδα, που ουσιαστικά την νιώθει σαν υποδούλωση.

Αυτό μπορούσε να την οδηγήσει στο να δεχτεί το «Κυπριακό κράτος» σαν λύση λιγότερο οδυνηρή.

Σ' αυτές τις δυνάμεις μπορούσαν οι Άγγλοι αποικιστές να στηρίξουν το «Κυπριακό κράτος».

Έμενε όμως ο κύριος όγκος των λαϊκών δυνάμεων, με πρωτοπορία την οργανωμένη εργατική τάξη και την αγροτιά, που το ευτυχισμένο μέλλον τους βρισκόταν μόνο στην πλήρη και οριστική εθνική απελευθέρωση του τόπου.

Αυτό θα 'δινε τη δυνατότητα στις δυνάμεις του Έθνους, Κυπριακές και Ελλαδικές, να προχωρήσουν στην ανατροπή των ντόπιων αντιδραστικών δυνάμεων, για το άνοιγμα του δρόμου προς τα μπρος.

Αυτές οι δυνάμεις ήταν εκείνες που μπορούσαν να είχαν ιστορικό χρέος, ν' αποτρέψουν τα σχέδια του ιμπεριαλισμού. Μόνο αν ο ιμπεριαλισμός έβρισκε τρόπο να εξουδετερώσει ή να ξεγελάσει αυτές τις δυνάμεις θα έκαμνε το σχέδιό του πραγματικότητα.

Αυτές ήταν οι δυνάμεις και οι προϋποθέσεις, που μπορούσαν να στηρίξουν το Κυπριακό κράτος.

Τα γεγονότα όλοι τα ξέρουμε. Για την ανάγκη όμως της ιστορικής τοποθέτησης θα τα σημειώσουμε με συντομία.

Όταν ο αγγλικός ιμπεριαλισμός πείστηκε, ότι δεν μπορούσε να κρατήσει την Κύπρο με το αποικιακό σύστημα, τότε έβαλε μπρος το σχέδιο του «Ανεξάρτητου κράτους». Μια σειρά καλά σχεδιασμένων και προσεχτικά εφαρμοσμένων αποφάσεων, γρήγορα έδωσαν τους καρπούς τους.

Τέτοιες ήταν:

1. Για ν' απαλλάξουν το Μακάριο από τις επιδράσεις του αγώνα και να καλλιεργήσουν μέσα του τις δικές τους επιδράσεις, τον απομόνωσαν στις Σεϋχέλλες, διασπώντας ταυτόχρονα την ηγεσία του αγώνα.
2. Το αδιάκοπο σφυροκόπημα με όλα τα μέσα των ένοπλων ομάδων.
3. Η εισαγωγή πρακτόρων, στην πολιτική και στρατιωτική οργάνωση, για την εξάρθρωσή της από μέσα.
4. Το κτύπημα του λαού με μέτρα μαζικής εκδίκησης (κέρφιου, βασανιστήρια, κρατητήρια κ.λ.π.) με σκοπό την οικονομική εξαθλίωση και την ηθική κατάρπτωσή του.
5. Η επιστράτευση και το ανέβασμα του Τούρκικου παράγοντα, ο εξοπλισμός του και η εξώθησή του σε βαρβαρότητες ενάντια στο λαό, παρουσιάζοντάς τον στη διεθνή κοινή γνώμη σαν παράγοντα με διαμελιστικές αξιώσεις.
6. Η επιστράτευση της Ελληνικής κυβέρνησης της Ε.Ρ.Ε., που δουλεύοντας στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, παράτεινε τη συζήτηση του Κυπριακού στον ΟΗΕ δεχόμενη αναβολές και συμβιβασμούς, με κύριο στόχο την εξάντληση του λαού μας.

Όταν όλα αυτά αποκορυφώθηκαν, ο Ινδός αντιπρόσωπος στον ΟΗΕ Κρίσνα Μένον, ασφαλώς με την

υπόδειξη των Άγγλων, έριξε την ιδέα του «Ανεξάρτητου κράτους». Η μετακίνηση του Μακαρίου από τις Σεϋχέλλες στην Αθήνα έγινε για να τον απαλλάξει από την επίδραση που δεχόταν από τους συνεξόριστούς του, που στάθηκαν συνεπείς στην πάλη για τη λευτεριά. Στο νέο καραμανλικό κλίμα μπορούσε να καλλιεργηθεί και να ωριμάσει πιο γρήγορα η ιδέα του Κυπριακού κράτους.

Στο εσωτερικό, όλα τα ιμπεριαλιστικά κατάλοιπα, άρχισαν να καλλιεργούν την ηττοπάθεια και το ανέφικτο της ένωσης, σείοντας την απειλή της ολοκληρωτικής καταστροφής και τον μπαμπούλα της Τουρκικής επέλασης στην Κύπρο, υιοθετώντας κι αυτοί την απειλή του διαμελισμού κι επιβάλλοντας βίαια το σύνθημα «Εις και μόνος».

Ύστερα απ' όλα αυτά, ο Μακάριος δήλωνε στην εκπρόσωπο του Εργατικού Κόμματος της Αγγλίας Βαρβάρα Κασλ, ότι θα δεχτεί τη λύση του «Κυπριακού κράτους», χωρίς να επιμένει στην ένωση.

Από δω και μπρος, για τους Άγγλους, ήταν απλώς ζήτημα παζαρέματος, για το πόσο ανεξάρτητο ή πόσο εξαρτημένο θα 'ταν το «Κυπριακό κράτος».

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο λαϊκός παράγοντας και κυρίως οι καθοδηγητικές δυνάμεις, όχι μόνο δεν κατάφεραν ν' ανταποκριθούν στον ιστορικό τους ρόλο, μα αντίθετα μπήκαν στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού, γιατί:

1. Επηρεασμένες από την παραγνώρισή τους και τον αποκλεισμό τους από την καθοδήγηση και την όλη οργάνωση της ένοπλης πάλης, αποκήρυξαν τον αγώνα σαν τρομοκρατία και προσωπική δράση «Ναρότνικων» και χαρακτήρισαν την πρώτη εκδήλωση σαν ψευτοβαρελότα.
2. Κάτω από την επίδραση αυτού του λάθους, προπαγάνδιζαν, πως ήταν αδύνατη η νίκη κι άδικες οι θυσίες κι έριχναν έντονα το σύνθημα της ειρήνευσης, καλλιεργώντας έτσι την ηττοπάθεια.
3. Πολεμώντας ενάντια στην Καραμανλική κυβέρνηση, παρουσίαζαν την αθλιότητα στην Ελλάδα, σαν μια πάγια κι αναλλοίωτη κατάσταση, αποκαρδιώνοντας έτσι την εργατική τάξη και το λαό και αφαιρώντας απ' αυτή κάθε διάθεση να παλέψει για εθνική απελευθέρωση.

Μ' αυτή της τη δράση, η ηγεσία της εργατικής τάξης προετοίμασε το λαό για το «Ανεξάρτητο κράτος», παραδίνοντας τον συνειδητά ή ασυνείδητα στους σκοπούς των ιμπεριαλιστών.

Έτσι συντελέστηκε η πλήρης εξουδετέρωση των προοδευτικών δυνάμεων του λαού μας και η απομόνωση εκείνων που μπορούσαν να βλέπουν τους πραγματικούς σκοπούς των ιμπεριαλιστών.

Μαζί μ' αυτά, για να πραγματοποιηθεί η πλήρης εξαπάτηση του λαού, παρουσιάστηκε το «Κυπριακό κράτος» πρώτα σαν ήττα των Άγγλων, κι ύστερα σαν μεταβατικό στάδιο, προς την ολοκλήρωση της εθνικής ανεξαρτησίας.

Μ' αυτές τις δυνάμεις και μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, όλα αυτά πήραν τη μορφή μιας πραγματικότητας, σαν «Κυπριακό κράτος».

Το μέλλον για το λαό μας προβάλλει πολύ δύσκολο, από το γεγονός ότι η ηγεσία των προοδευτικών δυνάμεων δεν κατόρθωσε ακόμη να δει που οδηγεί το λαό.

Έτσι αυτός ο λαός ακαθοδήγητος θ' ακολουθήσει το παιγνίδι των αντιδραστικών δυνάμεων, ντόπιων και ξένων, κάποτε με την ψευδαίσθηση ότι βρίσκεται σε νέα έπαλξη κάποτε με την αυταπάτη, πως μπορεί να μεταβάλει σε παράδεισο το «Κυπριακό κράτος», ώπου ο ίδιος να δει και να νιώσει το λάθος, όπως το μικρό παιδί νιώθει το άγγιγμα της φωτιάς. Τότε θα βρει το δρόμο του.

Αυτό οφείλουν να το προσέξουν όλες οι προοδευτικές δυνάμεις, όλου του κόσμου. Ιδιαίτερα, να το

προσέξουν οι Σοσιαλιστικές χώρες, που επηρεασμένες από τη λανθασμένη κατατόπιση της εδω ηγεσίας της εργατικής τάξης, οδηγήθηκαν στην πλάνη πως είναι δυνατό να σταθεί «Ανεξάρτητο Κυπριακό κράτος».

Αυτό είναι κείνο που τους έκαμε να υποστηρίζουν τη γραμμή για «Ανεξάρτητο Κυπριακό κράτος», την ώρα που ο Κυπριακός λαός, με το όπλο στο χέρι, μάχεται ενάντια στη μονιμοποίηση της ιμπεριαλιστικής κατοχής και με τις θυσίες του ξεσκεπάζει στα μάτια ολόκληρης της ανθρωπότητας τα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Το γεγονός ότι μαζί με τον Κυπριακό λαό, σύσσωμος ο λαός της Ελλάδας, με επικεφαλής τις προοδευτικές δυνάμεις του Έθνους, την ΕΔΑ και άλλους ισχυρούς πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες, τη φοιτητική νεολαία και τους Λαμπράκηδες, ρίχνεται στην πάλη για πραγματική λευτεριά της Κύπρου, γι' Αυτοδιάθεση - Ένωση με την Ελλάδα, αυτό λέμε το γεγονός, τις καλεί επιτακτικά να επανεξετάσουν την όλη στάση τους.

Μια προσεκτική επανεξέταση, είμαστε βέβαιοι, πως θα τις οδηγήσει στο να **αποκηρύξουν** έντονα τη γραμμή της Ανεξαρτησίας, γιατί αυτό επιβάλλει η ιστορική αναγκαιότητα αυτού του τόπου. Γι' αυτό και πιστεύουμε πως οι Σοσιαλιστικές δυνάμεις είναι κείνες που βλέπουν και προωθούν το πρόβλημα της ιστορικής αναγκαιότητας, όλων των λαών.

Ποιος θα τολμήσει ν' αποτρέψει αυτό το λαό να υψώσει την Ελληνική σημαία και να ψάλλει το «Σε γνωρίζω από την κόψη»;

Ποιος θα τολμήσει να εμποδίσει αυτό το λαό να υμνεί το εικοσιένα και να τραγουδά την 28η Οκτωβρίου;

Ποιος θα εμποδίσει τους δασκάλους μας να μεταδώσουν τον Ελληνικό πολιτισμό και την Ελληνική παράδοση στα παιδιά μας;

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Download Links](#), [Μπροσούρες](#), [Μη Προσδιορισμένη](#), [Δεκαετία 1960-1969](#), [1964](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#), [Ένωση](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:brochures:unclassified:enosi_christofides

Last update: **2025/04/20 19:32**

